

บทที่ 4

ผลการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาครูในมหาวิทยาลัยราชภัฏ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของคะแนนระหว่างเรียนจากการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ กับเกณฑ์ร้อยละ 70

ตอนที่ 3 การศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาครูในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ตอนที่ 4 ผลสรุปความคิดเห็นของนักศึกษาเชิงคุณภาพที่มีต่อการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาครูในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ตอนที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วยนักศึกษาครูสาขาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 ภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2554 สังกัดคณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ในชุดวิชาภาษาศาสตร์เพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน (EED2303) ผู้วิจัยสรุปผลการศึกษาข้อมูลพื้นฐานได้ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษาครูสาขาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 จำแนกตามเพศ อายุ

เพศ	อายุ		รวม
	18 ปี	19 ปี	
หญิง	30	2	32
ชาย	5	1	6
รวม	35	3	38

จากตารางที่ 1 พบว่าข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาครูสาขาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 2 มีจำนวน 38 คน โดยมีนักศึกษาหญิงจำนวน 32 คน นักศึกษาชายจำนวน 6 คน มีอายุตั้งแต่ 18 ปีถึง 19 ปี โดยนักศึกษาอายุ 18 ปี มีจำนวน 35 คน ส่วนนักศึกษาที่มีอายุ 19 ปีมีจำนวน 3 คน

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของคะแนนระหว่างเรียนจากการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษกับเกณฑ์ร้อยละ 70

ในการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของคะแนนระหว่างเรียนจากการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษกับเกณฑ์ร้อยละ 70 ผู้วิจัยขอเสนอผลการศึกษาดังตารางที่ 2 และ 3 ดังนี้

ตารางที่ 2 คะแนนเต็ม คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการสอบชุดวิชาภาษาศาสตร์ เพื่อ พัฒนาทักษะการอ่าน (EED2303) ของนักศึกษาครูสาขาภาษาอังกฤษ

หัวข้อการทดสอบ	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ความรู้ในไวยากรณ์	30	28.97	4.52
การระบุข้อผิดไวยากรณ์	10	9.46	2.38
การแก้ไขงานเขียน	40	35.26	5.68
สอบปลายภาค	30	24.72	2.92

จากตารางที่ 2 พบว่านักศึกษาได้คะแนนเฉลี่ยและคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ในการสอบความรู้ในไวยากรณ์ 28.97 และ 4.52 ในการระบุข้อผิดพลาดไวยากรณ์ 9.46 และ 2.38 ในการแก้ไขงานเขียน 35.26 และ 5.68 และในการสอบปลายภาค 24.72 และ 2.92 โดยการสอบแต่ละประเภทมีคะแนนเต็มเรียงตามลำดับดังนี้ 30 คะแนน 12 คะแนน 30 คะแนน และ 40 คะแนน

ตารางที่ 3 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติค่าที และค่านัยสำคัญทางสถิติ ในการสอบ ชุดวิชาภาษาศาสตร์เพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน (EED2303) ของนักศึกษาครู สาขาภาษาอังกฤษจำนวน 38 คน

หัวข้อการทดสอบ	คะแนนเต็ม	เกณฑ์ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	สถิติค่าที	ค่านัยสำคัญทางสถิติ
ความรู้ในไวยากรณ์	30	21	28.97	4.52	10.86	.000
การระบุข้อผิดพลาดไวยากรณ์	10	7	9.46	2.38	3.42	.002
การแก้ไขงานเขียน	40	28	35.26	5.68	7.87	.000
สอบปลายภาค	30	21	24.72	2.92	7.84	.000

จากตารางที่ 3 พบว่า การทดสอบเกี่ยวกับความรู้ในไวยากรณ์ การระบุข้อผิดพลาดไวยากรณ์ การแก้ไขงานเขียน และการสอบปลายภาค นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือ ผลการทดสอบเกี่ยวกับความรู้ในไวยากรณ์มีค่าสถิติที่ 10.86 ค่านัยสำคัญทางสถิติ .000 ผลการทดสอบเกี่ยวกับการระบุข้อผิดพลาดไวยากรณ์มีค่าสถิติที่ 3.42 ค่านัยสำคัญทางสถิติ .002 ผลการทดสอบเกี่ยวกับการแก้ไขงานเขียนมีค่าสถิติที่ 7.87 ค่านัยสำคัญทางสถิติ .000 ผลการทดสอบเกี่ยวกับการสอบปลายภาคมีค่าสถิติที่ 7.84 ค่านัยสำคัญทางสถิติ .000

จากการพิจารณาพบว่า การสอบหัวข้อการระบุข้อผิดพลาดไวยากรณ์ มีการเกาะกลุ่มของคะแนนสอบดีกว่าการสอบหัวข้อการสอบอื่น ๆ ในขณะที่การสอบหัวข้อการแก้ไขงานเขียนมีการกระจายของคะแนนมากที่สุด สะท้อนให้เห็นว่าการใช้กิจกรรมกลุ่มในการสอนกฎไวยากรณ์

ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร เหมาะสมกับการเรียนการสอนที่ให้ผู้เรียนได้ตรวจสอบความถูกต้องการสร้างและใช้ประโยคตามหลักภาษา สังเกตและไตร่ตรองคำศัพท์และหน้าที่การนำไปใช้ เพื่อยกระดับความตระหนักรู้ในแต่ละหน่วยไวยากรณ์ในหลักภาษา

ตอนที่ 3 การศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาครูในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลจากข้อเขียนในแบบสำรวจความคิดเห็นของนักศึกษาครูเอกภาษาอังกฤษ ที่มีต่อกิจกรรมกลุ่ม/คู่ในการสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ในชุดวิชาภาษาศาสตร์เพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน (EED2303) ความคิดเห็นของนักศึกษาจากแบบบันทึกความเห็น ได้ผ่านการกระบวนการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา และนำมาแสดงในตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 4 จำนวนนักศึกษาที่มีความคิดเห็นต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ

ความคิดเห็นด้าน	จำนวนนักศึกษา
ความรับผิดชอบในการเรียนร่วมกัน	30
พัฒนาศักยภาพตนเอง	22
การจัดสมาชิกกลุ่ม	14
การสนทนาวิชาการ	12

จากตารางที่ 4 พบว่านักศึกษาจำนวน 30 คน มีความคิดเห็นว่าการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษทำให้ตนเองมีความความรับผิดชอบในการเรียนร่วมกัน ในขณะที่ความคิดเห็นของนักศึกษาจำนวน 22 คน 14 คน และ 12 คน มีความเห็นว่ากิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษทำให้ตนเองได้รับการพัฒนาศักยภาพ สามารถจัดสมาชิกกลุ่มที่มีความแตกต่างกัน และเกิดการสนทนาวิชาการตามลำดับ

ตอนที่ 4 ผลสรุปความคิดเห็นของนักศึกษาเชิงคุณภาพที่มีต่อการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาครูในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เชิงเนื้อหาเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ซึ่งผลสรุปความคิดเห็นของนักศึกษาสามารถจัดกลุ่มได้เป็น 4 ประเด็นดังนี้

1. ความรับผิดชอบในการเรียนร่วมกัน
2. การสนทนาวิชาการแบบเพื่อนคุยกัน
3. พัฒนาศักยภาพตนเอง และ
4. การจัดสมาชิกกลุ่ม

สำหรับรายละเอียดในแต่ละประเด็น สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ความรับผิดชอบในการเรียนร่วมกัน

นักศึกษาจำนวน 30 คนเห็นว่า ตนและเพื่อนสมาชิกได้รับผิดชอบในการเรียนรู้อย่างร่วมกันจากการร่วมมือกันทำงานเป็นกลุ่มและคู่ สมาชิกต่างทำงานในส่วนของตนตามชิ้นงานที่ได้รับมอบหมายภายใต้จุดประสงค์เดียวกันคือความสำเร็จของชิ้นงาน โดยมีรายละเอียดของความคิดเห็นเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการเรียนรู้อย่างร่วมกัน แบ่งเป็น 4 ประเด็นย่อย โดยมีตัวอย่างความคิดเห็นแสดงในแต่ละประเด็นย่อยดังนี้

1.1 ความร่วมมือในการทำงาน

นักศึกษา 19 คนแสดงความคิดเห็นในประเด็นนี้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ทั้งกิจกรรมกลุ่มและคู่ทำให้ตนและเพื่อนสมาชิกเกิดความร่วมมือกันในการทำงาน สมาชิกต่างตระหนักในหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายและพยายามมีส่วนร่วมในกระบวนการทำงานตามระดับความสามารถที่ตนมี ต่างผลักดันกันทำงานทำให้เกิดความเท่าเทียมกันในความรับผิดชอบนำไปสู่ความร่วมมือของการทำงานในที่สุด

“ได้ผลักดันเป็น A และ B ทำแบบฝึก และผลักดันเป็น coach ”

“คู่ของเราได้ช่วยกันเป็นอย่างดี คู่ของเราผลักดันเป็น A และ B เมื่อทำเสตก็จะมานั่งช่วยกันเพื่อหาคำตอบ”

“ตอนที่ได้ทำงานคู่กับเพื่อน ก็ได้ผลัดกันเป็น A และ B และได้ช่วยเป็น coach ให้เพื่อน”

“ข้าพเจ้าได้รับหน้าที่เป็น partner B ตลอดการทำกิจกรรมเป็นคู่ ข้าพเจ้ามีส่วนร่วมในการทำทุกชิ้นงาน ตอนแรกก็จะทำในส่วนของ partner B ที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมาย จากนั้น partner A ก็จะนำในส่วนของ partner A มาให้ข้าพเจ้าตรวจดู ข้าพเจ้าก็มักจะถามเสมอว่าทำไมถึงตอบข้อนี้”

1.2 แลกเปลี่ยนความรู้

นักศึกษา 25 คนแสดงความเห็นในประเด็นนี้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ทั้งกิจกรรมกลุ่มและคู่ทำให้ตนและเพื่อนสมาชิกได้แลกเปลี่ยนคำตอบกับเพื่อนทั้งในกลุ่มระหว่างกลุ่ม ได้พูดคุยแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับคำตอบที่แตกต่าง นักศึกษาได้ทบทวนสาระความเข้าใจเดิมของตนจากมุมมองที่สมาชิกอื่นเสนอ ทำให้ต้องคิดซ้ำและย้ำทวนความคิดเดิมของตนเกิดเป็นความเข้าใจที่ละเอียดลึกซึ้งขึ้น

“แชร์ความรู้กันมากขึ้น ว่าเหตุผลแต่ละข้อเป็นอย่างไร ได้ดียิ่งขึ้นดี”

“การทำงานคู่เหมือนเป็นการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ทำให้เพิ่มช่วยเติมเต็มความรู้ให้เรามีส่วนขาดและเพิ่มสิ่งที่มีอยู่แต่ก่อน”

“ตอนแรกอาจารย์จะช่วยให้เราได้แชร์กันก่อนว่าอะไรเป็นอะไร แล้วค่อยสอบของแต่ละคน ก็คนที่ไม่รู้ก็รู้ตอนสอบครั้งแรก ให้โอกาสดีคะ ชอบ”

“ตอนที่ให้ทำงานคู่ที่เป็น Part A และ B หนูคิดว่ามันสนุกดี แล้วก็เป็นการแชร์ความรู้ระหว่างคู่ ทำงานกันใครไม่รู้อันไหนก็ถามก็ช่วยกันคิด”

“แบ่งความรู้ให้กัน chair ประสพการณ์ให้เพื่อน เช่นพวก Grammar ต่าง ๆ”

1.3 มีคู่คิด ไม่โดดเดี่ยว

นักศึกษา 21 คนแสดงความเห็นในประเด็นนี้ว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ทั้งกิจกรรมกลุ่มและคู่ทำให้ตนและเพื่อนสมาชิกมีคู่คิดในการเรียนกฎไวยากรณ์ ทำให้รู้สึกไม่โดดเดี่ยวในการเรียนเมื่อเกิดข้อสงสัยในบทเรียน จากเดิมที่อาจต้องค้นคว้าและพยายามศึกษาแต่เพียงคนเดียว นักศึกษามีเพื่อนที่มีความสามารถสูงกว่าให้ความช่วยเหลือ ทำให้ภาระงานไม่ยากเกินกว่าความสามารถของผู้เรียนเพียงคนเดียวที่จะทำได้ เกิดกำลังใจเป็นแรงกระตุ้นในการเรียนต่อไป

“รู้สึกดีที่เวลาทำงานได้ทำคู่กับเพื่อน อุ่นใจที่มีเพื่อนคอยให้คำปรึกษา ซึ่งเราก็ค่อย ๆ กันทำดี”

“ช่วยเหลือกันดี เวลาที่เราไม่เข้าใจ เพื่อนก็อธิบายให้เราฟัง ทำให้เราเข้าใจมากยิ่งขึ้น ตอนที่ A ทำ B ก็ช่วยดูให้ ตอนที่สอนเพื่อนก็เหมือนเพื่อนสอนเรามากกว่า”

“ได้ช่วยกันทำงานข้อไหนที่ทำไม่ได้ก็ถามคู่ ได้คุยกันในเรื่อง Word Class ย้อนไปถึงคำจำพวกต่าง ๆ ทำให้เพิ่มความเข้าใจได้มากขึ้น และได้โทรหากันเมื่อไม่เข้าใจ เป็นการช่วยเหลือกันที่ดีมาก”

“พอใจอย่างมาก! ดีกว่าการทำด้วยตนเอง บางครั้งเราตัวคนเดียวทำไม่ได้ก็จะปล่อยข้อนั้นให้ช่าง ไม่ไปทำอีกต่อไป”

2. พัฒนาศักยภาพตนเอง

นักศึกษา 22 คน มีความคิดเห็นในประเด็นเกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพตนเอง จากใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการเรียนรู้กฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ มีประเด็นย่อย ดังนี้

2.1 หลากหลายทางความคิด

นักเรียน 14 คนแสดงความเห็นในประเด็นนี้ว่า การรวมกลุ่มทำกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการเรียนรู้กฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ สมาชิกมีความแตกต่างกันในระดับความรู้และผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ ทำให้เกิดความหลากหลายทางความคิด สร้างโอกาสการพูดคุยอธิบายเหตุผลในหลักวิชา แม้นักศึกษายังไม่คุ้นเคยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ แต่รายงานว่าความเข้าใจในสาระวิชา (ศัพท์ไวยากรณ์) กระจ่างและชัดเจนขึ้น

“พื้นฐานที่มาแต่ละคนมีความรู้ความเข้าใจที่ต่างกัน อาจถกเถียงโต้แย้งกันบ้าง เหมือนเป็นการเรียนรู้ด้วยตนเองไปอีกแบบหนึ่ง”

“แปลกใหม่มาก เพราะไม่เคยเจออาจารย์ท่านใดทำการสอบแบบนี้มาก่อน ผมชื่นชมอาจารย์ที่คิดวิธีนี้ขึ้นมา ทำให้ นักศึกษา ได้แลกเปลี่ยนถกเถียงกันในหัวข้อที่แต่ละคนมีความคิดแตกต่างกันขึ้นมา”

“คู่ของเรามาช่วยกระตุ้นความคิดเราให้กระจ่างยิ่งขึ้น”

“ช่วยให้เราเข้าใจมากขึ้น และก็สับสนบางข้อ เพราะมีหลายความรู้ ความคิด ดีตรงที่มันเป็นกลุ่ม เพื่อน ๆ ในกลุ่มมีทั้งคนทำได้และทำไม่ได้ แต่เพื่อนก็ช่วยกันจนทำได้”

“ถ้าคนหนึ่งรู้เรื่องหนึ่งแล้วอีกคนรู้เรื่องหนึ่งก็เป็นเรื่องดีเหมือนกัน”

2.2 คิดเพื่อเรียนรู้ภาษา

นักศึกษา 15 คน มีความเห็นว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการเรียนรู้กฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ทำให้ตนและเพื่อนคิดเพื่อเรียนหลักภาษามากกว่าการท่องจำ ทำให้นักศึกษาได้จัดระเบียบความรู้(ในสมอง)ในหลักไวยากรณ์ที่เรียนมา ทำให้เรียนรู้ได้ครอบคลุมมากขึ้น

“ระหว่างทำแบบฝึกนั้นก่อนอื่น ก็ทำ Sheet ที่ได้รับมอบหมายของตน เมื่อเสร็จก็มาดูกันทีละข้อว่ามีความเห็นตรงกันไหม ผิดถูกอย่างไร จึงมาปรึกษากันฝึกการวิเคราะห์ได้ดีทีเดียว”

“ความรู้สึกต่อการทำงานคู่แบบผลัดกันทำ ทำให้ได้คิดมากยิ่งขึ้น”

“คู่ของเรามาช่วยกระตุ้นความคิดเราให้กระจ่างยิ่งขึ้น”

“ได้ช่วยกันคิดช่วยกันทำดี รู้สึกดีที่จะได้ไม่ต้องคิดแค่คนเดียวเหมือนกับที่เราอ่านมาไม่พอ แต่พอเข้ากลุ่มก็ได้ถามกัน”

“การสอบในวันนี้สนุกมาก ทำให้ได้ถกกันว่าทำไมเธอตอบไม่เหมือนฉัน ทำไมเธอตอบข้อนี้ แล้วก็เอาเหตุผลที่ตัวเองตอบข้อนี้มาชี้แจงให้เพื่อนฟัง ในส่วนของการทำเป็นกลุ่ม การได้ฟังความคิดเห็นของคนอื่น ก็ทำให้เราเข้าใจการเรียนมากขึ้น”

“การทำงานคู่...ได้ช่วยกันคิด ช่วยกันถกเถียง ตอนที่เห็น B ต้องเป็น coach ให้ A ก็ได้เป็น coach ได้ช่วยหาได้ถกเถียง ได้ช่วยกันตอบ ช่วยคิด”

3. การจัดสมาชิกกลุ่ม

นักศึกษา 16 คนรายงานว่าการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการเรียนสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ทำให้ตนและเพื่อนมีโอกาสทำงานร่วมกับเพื่อนที่มีความสามารถมาก(และน้อย)กว่าตนเอง เกิดความรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกันจากการได้ฟังฟังกันและกัน โดยมีรายละเอียดแบ่งตามประเด็น ดังนี้

3.1 เพื่อนเก่งช่วยเพื่อนอ่อน

นักศึกษา 8 คนเห็นว่าจากการจัดกลุ่มสมาชิกโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการเรียนสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ทำให้ตนและเพื่อนได้มีโอกาสทำงานร่วมกับเพื่อนที่มีความสามารถมาก(และน้อย)กว่าตนเอง นักศึกษาได้รับความช่วยเหลือจากเพื่อนและในขณะเดียวกันก็ได้ช่วยเหลือเพื่อนจากการได้รับความช่วยเหลือและการที่ให้ความช่วยเหลือทำให้นักศึกษาได้ตระหนักถึงระดับของ

ความรู้ในหลักไวยากรณ์ที่ตนเองมีว่ามีมาน้อยเพียงใด เกิดเป็นแรงกระตุ้นให้ค้นคว้าเพิ่มเติม หรือสอบถามจากเพื่อน

“ได้ฝึกด้วยกันเป็น A และ B ทำแบบฝึกและผลัดกันเป็น coach ระหว่างในผมถามเพื่อนผมตลอด เพราะเพื่อนผมค่อนข้างจะเก่ง และช่วยสอนให้ผมเข้าใจได้เสมอ”

“ระหว่างการทำแบบฝึกหัดก็ได้ถามกัน ปรีक्षाกัน ... เพื่อนไม่รู้เราก็บอกในสิ่งที่เรารู้ทำให้ตัวเองรู้สึกกว่าวิชานี้เราก็อ่านเข้าใจและทำได้บ้าง”

“ข้าพเจ้าได้คนที่เก่งกว่าทำให้ข้าพเจ้าไขข้อข้องใจได้ และมีในบางข้อที่ข้าพเจ้าทำไม่ได้จริง ๆ ก็จะทำให้เขาช่วยทำ”

“ผมได้ฟังสิ่งใหม่ ๆ จากเพื่อน ซึ่งรู้สึกว่ายากขึ้นมาก และรู้สึกว่าตัวเองได้ค้นคว้าหาความรู้”

“เข้าใจเพราะได้ทำเองจริงและอธิบายเข้าใจให้เพื่อนเข้าใจ และยังต้องอธิบายให้ชัดเจน”

3.2 ความรู้สึกพึ่งพิงกันและกัน

นักศึกษา 9 คนรายงานว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการเรียนสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ทำให้ตนและเพื่อนร่วมชั้นเกิดความรู้สึกพึ่งพิงกันและกัน (Positive interdependence) ทุกคนและตนเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ที่ต้องร่วมมือกันทำงาน หากไม่รับผิดชอบในหน้าที่ “อ่านเอกสารมาก่อน” ก็จะเดือดร้อนต่อสมาชิกคนอื่นและกลุ่มทั้งหมด

“ข้าพเจ้ารู้สึกดี เพราะได้ฝึกช่วยกัน เป็นการสร้างความสามัคคีในคู่ และได้ช่วยกันและกัน”

“ทำให้ได้คิดมากขึ้น หาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อเตรียมที่จะมาตอบคำถามเพื่อน เมื่อเพื่อนถามมา ... ได้ช่วยเหลือกันและกัน”

“ทำให้นักเรียนต้องตื่นตัวตลอดเพราะกลัวอาจารย์ถามแล้วจะตอบไม่ได้ กระตือรือร้นแย่งกันตอบแบบนี้ดูน่าเรียนดีคะ”

“ทำให้เราได้เตรียมตัวโดยการอ่านเอกสารมาก่อน ซึ่งการอ่านเอกสารทำให้เราเข้าใจเนื้อหามากยิ่งขึ้น สามารถที่จะอธิบายให้เพื่อนฟังได้”

4. การสนทนาวิชาการ

นักศึกษาจำนวน 12 คนเห็นว่า การใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการสอนกฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ทำให้การเรียนรู้หลักไวยากรณ์ง่ายต่อความเข้าใจมากขึ้น เป็นเพราะการสนทนาในสาระวิชาเป็นแบบเพื่อนคุยกัน และนักศึกษาใช้เวลากับกิจกรรมในชั้นเรียนมากขึ้น ตามประเด็นย่อยดังนี้

4.1 เวลาในการทำกิจกรรม

นักศึกษา 9 คนแสดงความเห็นในประเด็นนี้ว่า ระหว่างการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการเรียนรู้กฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ตนและเพื่อนใช้เวลาในชั้นเรียนในการปรึกษาพูดคุยเกี่ยวกับสาระวิชาเป็นส่วนใหญ่ การพูดคุยหรือทำกิจกรรมอื่นที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนลดน้อยลง สนใจและมุ่งมั่น (On-task activity) ในการทำกิจกรรมมากขึ้น นักศึกษาบางคนทำต่อเนื่องไปจนนอกเวลาเรียน มีความพยายามและไม่ละทิ้งงาน

“ทำให้ นักศึกษาสนใจมากขึ้น ได้พูดคุยกัน ไม่ปล่อยให้ว่างแล้วรอลอกเพื่อน”

“ได้คุยได้ปรึกษาเกี่ยวกับไวยากรณ์ซะส่วนใหญ่”

“เข้าใจเพราะได้ทำเองจริงและอธิบายเข้าใจให้เพื่อนเข้าใจ และยังต้องอธิบายให้ชัดเจน บางครั้งมีแอบคุยกับเพื่อนบ้าง”

“นอกจากจะพูดคุยเรื่องชาวบ้าน อาจารย์ทำให้พวกหนูเอาข้อสอบเอกสารของอาจารย์มาพูดได้ด้วยค่ะ”

“ส่วนมากจะคุยกันเรื่องที่อาจารย์สอนครับ และส่วนใหญ่จะเลยเถิดไปเรื่องโน้นเรื่องนี้บ้าง ... เมื่อคืนไปช่วยกันดูที่บ้านเพื่อน บอกตรง ๆ ครับ ผมหลับเลย”

4.2 ภาษาแบบเพื่อนคุยกัน

นักศึกษา 3 คนแสดงความเห็นในประเด็นนี้ว่าระหว่างการดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารในการเรียนรู้กฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ นักศึกษาใช้ภาษาง่าย ๆ ที่ตนใช้ในการพูดคุยประจำวันอธิบายหลักไวยากรณ์ด้วยความง่ายและคุ้นเคยกับภาษาช่วยให้เข้าใจและจดจำหลักการใช้ไวยากรณ์ได้ดียิ่งขึ้น

“ในเรื่องของการดูกรรมตรง กรรมรอง เพื่อนก็แนะนำเป็นประโยคที่จำง่าย ๆ ให้ดิฉันทราบคือ “จำไว้นะกรรมตรงเป็นของกรรมรองเป็นคน” ทำให้ดิฉันจำได้ง่ายขึ้น”

“เพื่อนไม่เข้าใจก็อธิบาย เราไม่เข้าใจเพื่อนก็ช่วย สามารถเข้าใจง่าย ๆ แบบเพื่อนคุยกัน จากนั้นก็มาเฉลยพร้อมกันในห้องกับเพื่อน ๆ ช่วยให้ลื้นคำตอบของคู่เราอีกด้วย”

“เพื่อนช่วยเพื่อนบางทีหนูว่าเข้าใจมากกว่าที่อาจารย์อธิบายเป็นบางเรื่องคะ เพราะแต่ละคนมี Trick ของตนเองจากที่เดิม”